ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Ένα έτος μετά την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983 σχετικά με τους τόπους εργασίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (υπόθεση 230/81, Συλλογή 1983, σ. 255), το Δικαστήριο καλείται και πάλι να αποφανθεί επί του θέματος. Όπως και στην υπόθεση εκείνη, προσφεύγον είναι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, το οποίο στρέφεται κατά πράξεως του Κοινοβουλίου που μαρτυρεί την πρόθεση μεταβολής των τόπων εργασίας του προσωπικού για να εξασφαλιστεί η καλύτερη λειτουργία της υπηρεσίας. Στις προτάσεις μου θα αξιολογήσω την πράξη αυτή από νομική άποψη. Δεν μπορώ πάντως να μην υπογραμμίσω εισαγωγικά ότι η εν λόγω πράξη έχει ένα ευνόητο και αρκετά σοβαρό πολιτικό έρεισμα: τη διαρκή αδράνεια των κυβερνήσεων να εκπληρώσουν την υποχρέωση που υπέχουν να καθορίσουν την έδρα του Κοινοβουλίου και τις αυξανόμενες δυσκολίες οργανωτικής τάξεως που συνεπάγεται η αδράνεια αυτή.

Στις 9 Μαρτίου 1983, ο βουλευτής von Hassel κατέθεσε πρόταση ψηφίσματος σχετικά με τις συνέπειες που προκύπτουν από την πράξη που είναι ευρύτερα γνωστή ως «έκθεση Zagari», την οποία ενέκρινε το Κοινοβούλιο στις 7 Ιουλίου 1981. Αναφερόμενη σε γνωστότατα περιστατικά, η πρόταση διαπιστώνει καταρχάς ότι όλες οι σύνοδοι της ολομέλειας πραγματοποιούνται στο Στρασβούργο, ενώ οι συνεδριάσεις των επιτροπών και των πολιτικών ομάδων πραγματοποιούνται στις Βρυξέλλες (στοιχεία Δ και Ε). Βάσει των διαπιστώσεων αυτών, λαμβάνεται κατόπιν η απόφαση να διενεργηθεί «κατανομή ... του προσωπικού της Γενικής Γραμματείας μεταξύ των τόπων εργασίας», με τη μόνιμη εγκατάσταση στο Στρασβούργο των υπηρεσιών «που συμβάλλουν κυρίως στις εργασίες των συνόδων της ολομέλειας» και με την εγκατάσταση στις Βρυξέλλες των υπηρεσιών «που συμβάλλουν κυρίως στις εργασίες των επιτροπών». Ανατίθεται συνεπώς «στο προεδρείο να προβεί σε διαρθρωτικές μεταβολές ... ώστε να επιτευχθεί ελαστικότερος ρυθμός εργασίας», στο δε γενικό γραμματέα ανατίθεται «να προετοιμάσει χωρίς καθυστέρηση τα μέτρα αναδιοργανώσεως» που επιβάλλει το ψήφισμα (έγγρ. PE 83.731).

Η πρόταση von Hassel υποβλήθηκε σύμφωνα με την ειδική διαδικασία του άρθρου 49 του Κανονισμού του Κοινοβουλίου, του 1981, που προβλέπει την καταχώρηση της προτάσεως σε ειδικό πρωτόκολλο για χρονικό διάστημα — δύο μηνών — κατά το οποίο κάθε βουλευτής μπορεί να την προσυπογράψει. Στην προκειμένη περίπτωση, η πρόταση συγκέντρωσε 238 υπογραφές, που αντιπροσωπεύουν περισσότερους από τους μισούς βουλευτές. Η πρόταση διαβιβάστηκε συνεπώς στον πρόεδρο της Συνελεύσεως, ο οποίος δήλωσε στις 10 Μαρτίου 1983 ότι αυτή θα έπρεπε να αναρτηθεί εκ νέου για περίοδο 30 τουλάχιστον ημερών πριν διαβιβαστεί στα αρμόδια όργανα. Αυτά, δηλαδή το προεδρείο και ο γενικός γραμματέας, θα εξέταζαν έπειτα τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί στην πρόταση, ιδίως υπό το φως της

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

ανωτέρω αποφάσεως της 10ης Φεβρουαρίου 1983.

Η πρόταση κατά συνέπεια αναρτήθηκε και έλαβε τέσσερις ακόμη υπογραφές, ενώ μία από τις ήδη δοθείσες αποσύρθηκε. Επειδή όμως διατυπώθηκαν επιφυλάξεις όσον αφορά το παραδεκτό της προτάσεως ψηφίσματος εν σχέσει προς την ακολουθηθείσα διαδικασία, ο πρόεδρος ζήτησε στις 21 και 23 Μαρτίου 1983 τη γνώμη της επιτροπής κανονισμού και αναφορών σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 49. Στις 20 Μαΐου 1983 ο προεδρεύων της συνόδου της ολομέλειας πληροφόρησε τη Συνέλευση ότι η πρόταση διαβιβάστηκε στο Προεδρείο και στο γενικό γραμματέα εν αναμονή της γνώμης της επιτροπής. Στις 2 Ιουνίου 1983, η εν λόγω επιτροπή διαβίβασε στον πρόεδρο τη γνώμη της, κατά την οποία, η διαδικασία του άρθρου 49 δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη πρόταση ψηφίσματος. Κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουνίου πάντως, το Κοινοβούλιο απεδέχθη αίτηση με την οποία εζητείτο η διατύπωση νέας γνώμης της επιτροπής ως προς την ερμηνεία του άρθρου 49.

Τέλος, κατά τη συνεδρίαση της ολομέλειας της 10ης Οκτωβρίου 1983, ο πρόεδρος δήλωσε προς τη Συνέλευση ότι οι επιφυλάξεις όσον αφορά το παραδεκτό της προτάσεως von Hassel έπρεπε να θεωρηθούν ως αρθείσες, επανέλαβε δε ότι τα αρμόδια όργανα θα εξέταζαν τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983 και τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Μέχρι στιγμής πάντως, δεν φαίνεται ότι τα εν λόγω όργανα έλαβαν εκτελεστικά μέτρα.

Στις 10 Ιουνίου 1983, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατά του Κοινοβουλίου, ζητώντας να κυρυχθεί άκυρο λόγω αναρμοδιότητας το επίδικο ψήφισμα.

2. Η άποψη του Λουξεμβούργου είναι σαφής. Δεν υπάρχουν αμφιβολίες, λέγει η προσφεύγουσα κυβέρνηση, ότι δυνάμει της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεώς του, το Κοινοβούλιο μπορεί να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την αποτελεσματικότητα του τρόπου εργασίας του. Δεν είναι πάντως λιγότερο σαφές, όπως εδέχθη το ίδιο το Δικαστήριο με τη απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983, ότι τα μέτρα αυτά πρέπει να σέβονται τις αρμοδιότητες των κρατών: την αρμοδιότητα ορισμού της έδρας των οργάνων και, εν αναμονή του ορισμού της, την αρμοδιότητα καθορισμού των προσωρινών τόπων εργασίας. Το προσβαλλόμενο ψήφισμα όμως δεν συγκαταλέγει το Λουξεμβούργο μεταξύ των τόπων αυτών (που περιορίζονται μόνο στις Βρυξέλλες και το Στρασβούργο: 6λ. ιδίως στοιχεία Δ και Ε). Εφόσον αποφασίζεται επιπλέον «η κατανομή του προσωπικού της Γενικής Γραμματείας» μεταξύ Στρασβούργου και Βρυξελλών (6λ. στοιχείο 1 6), το εν λόγω ψήφισμα συνεπάγεται επίσης ότι το Λουξεμβούργο θα παύσει να αποτελεί την έδρα της Γραμματείας.

Το καθού ζητεί την απόρριψη της προσφυγής και προς το σκοπό αυτό προβάλλει δύο επιχειρήματα. Υποστηρίζει καταρχάς ότι το επίδικο ψήφισμα δεν αποτελεί «οριστική» πράξη και συνεπώς δεν υπόκειται σε προσφυγή, εφόσον ορισμένοι βουλευτές αμφισβήτησαν τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για την εισαγωγή του, η δε επιτροπή κανονισμού και αναφορών που επελήφθη του ζητήματος δεν διατύπωσε σχετικά οριστική γνώμη. Το καθού προσθέτει ότι και αν ακόμη το επίδικο ψήφισμα θεωρηθεί οριστικό, είναι εν πάση περιπτώσει αναμφισβήτητο ότι το ψήφισμα δεν έχει το χαρακτήρα «αποφάσεως». Καλεί απλώς «τα αρμόδια όργανα» (δηλαδή το γενικό γραμματέα και το προεδρείο) να λάβουν συγκεκριμένα μέτρα σχετικά με την οργάνωση των εργασιών του Κοινοβουλίου και τους τόπους απασχολήσεως του προσωπικού.

3. Το πρώτο επιχείρημα μου φαίνεται αρκετά ασθενές. Όχι ότι η βασική του ιδέα δεν ευσταθεί: στο Κοινοβούλιο, η μέθοδος που ακολουθήθηκε κατά την παρουσίαση του κειμένου αποτέλεσε πράγματι το αντικείμενο επιφυλάξεων, η δε αρμόδια επιτροπή επιφορτίστηκε δύο φορές με την εξέταση της κανονικότητάς της. Δεν νομίζω πάντως ότι τέτοια γεγονότα επηρεάζουν τον οριστικό χαρακτήρα και, κατά συνέπεια, το κύρος της πράξεως. Όπως ορθά παρατηρεί η προσφεύγουσα κυβέρνηση, η γνώμη της επιτροπής αυτής δεν έχει συγκεκριμένο, αλλά γενικό και αφηρημένο χαρακτήρα: κατά κανόνα συνεπώς πρέπει να αποκλειστεί ότι αυτή είναι ικανή να έχει επίπτωση στη διαδικασία στα πλαίσια της οποίας ζητείται.

Στην παρατήρηση αυτή, που είναι ήδη επαρκής για να μη γίνει δεκτή η άποψη του καθού, προστίθεται μια δεύτερη που θεωρώ αποφασιστική. Ο δικαστικός έλεγχος των πράξεων του Κοινοβουλίου — έλεγχος που το Δικαστήριο έκρινε νόμιμο με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983 — δεν εκτείνεται, τουλάχιστον κατά κανόνα, στη διαδικασία με την οποία θεσπίζονται οι πράξεις αυτές. Την κανονικότητα της διαδικασίας εγγυώνται τα ίδια τα όργανα της υπηρεσίας και ιδίως ο πρόεδρός της: κατά συνέπεια, τα ενδεχόμενα ελαττώματα της διαδικασίας δεν μπορούν να οδηγήσουν στην ακυρότητα της πράξεως που περατώνει τη διαδικασία και εκφράζει τη βούληση της υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, θα αποτελούσε άδικο κόπο να αποδυθώ σε λεπτομερή έλεγχο της μεθόδου που ακολούθησε το Κοινοβούλιο κατά την έγκριση του ψηφίσματος της 20ής Μαΐου 1983. Αρκεί να λεχθεί ότι η προβαλλόμενη αντικανονικότητα, αν πράγματι υπάρχει, δεν είναι ικανή να καταστήσει ανίσχυρο το ψήφισμα.

4. Διαφορετικό βάρος έχει το επιχείρημα κατά το οποίο η προσβαλλόμενη πράξη δεν έχει το χαρακτήρα «αποφάσεως». Στις προτάσεις που ανέπτυξα στις 7 Δεκεμβρίου 1982 στην υπόθεση 230/81 διατύπωσα την άποψη ότι το ψήφισμα το γνωστό ως «έκθεση Zagari» περιελάμβανε αυθεντική απόφαση μεταφοράς υπαλλήλων από το Λουξεμβούργο στο Στρασβούργο και κυρίως στις Βρυξέλλες. Είναι αληθές — παρατηρούσα — ότι το εν λόγω ψήφισμα αναθέτει στα αρμόδια όργανα του Κοινοβουλίου την υποχρέωση καθορισμού των αναγκαίων μέτρων προς το σκοπό αυτό. Κατέληγα όμως στο συμπέρασμα ότι η υποχρέωση αυτή δεν αποτελούσε παρά το «εκτελεστικό στάδιο» πράξεως ήδη ικανής να παραγάγει εξωτερικά έννομα αποτελέσματα (σημείο 23). Το Δικαστήριο δεν έκανε δεκτή την άποψη αυτή και από τη μη αποδοχή της συνήγαγε το απρόσβλητο της πράξεως. Παρατήρησε ότι η πράξη αυτή δεν περικλείει πραγματική «απόφαση όσον αφορά συγκεκριμένα μέτρα και ιδίως όσον αφορά τη μεταφορά του προσωπικού». Η απόφαση υπόκειται «σε μεταγενέστερο έλεγχο» και, υπογραμμίζω αυτή τη σημαντική παρατήρηση, μπορεί να ληφθεί μόνο υπό την προϋπόθεση του σεβασμού του δικαιώματος-υποχρεώσεως των κυβερνήσεων να καθορίσουν την έδρα των οργάνων αφενός και, αφετέρου, της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως του Κοινοβουλίου (σκέψη 57).

Στα πλαίσια της προκειμένης διαφοράς, στην οποία επαναλαμβάνονται χωρίς να ανανεώνονται τα θέματα της υποθέσεως 230/81, δεν προτίθεμαι να επανέλθω στο ζήτημα, να εξετάσω δηλαδή μια ακόμη φορά ποιες προϋποθέσεις πρέπει να συγκεντρώνει μια πράξη του Κοινοβουλίου για να μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει το χαρακτήρα αποφάσεως. Ένα είναι βέβαιο: αν το ψήφισμα της 20ής Μαΐου 1983 θεωρούνταν ότι έχει το χαρακτήρα απαφάσεως, δεν θα απέφευγε την αιτίαση της αναρμοδιότητας, διότι το Κοινοβούλιο υποκαταστάθηκε στις κυβερνήσεις μεταβάλλοντας την έδρα της Γραμματείας. Υπό την έννοια αυτή, το επίδικο κείμενο είναι σαφέστατο και κανένα ερμηνευτικό τέχνασμα δεν θα μπορούσε να συγκαλύψει τις προθέσεις του. Αρκεί να σκεφθούμε ότι γίνεται απροκάλυπτα λόγος

για «κατανομή» του προσωπικού μεταξύ Στρασβούργου και Βρυξελλών. Ούτε πρέπει να υποτιμηθεί η αιτιολογική σκέψη ΣΤ, στην οποία αναφέρεται ότι το Λουξεμβούργο «προορίζεται» να παραμείνει η έδρα μόνο του Δικαστηρίου και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων. Είναι αληθές ότι αυτό που μόλις παρέθεσα μπορεί καθεαυτό να αποτελεί μόνο μία απλή πολιτική άποψη (ή επιθυμία). Πώς όμως είναι δυνατό να αμφισβητηθεί ότι έτσι διατυπώνεται σαφέστατα και χωρίς περιστροφές η βούληση μεταφοράς από το Λουξεμβούργο όλων των υπηρεσιών της Γραμματείας;

Επαναλαμβάνω εν πάση περιπτώσει ότι κατά την άποψή μου, το πρόβλημα έχει επιλυθεί. Όπως και ο λόρδος Denning, θεωρώ επίσης ότι «like the centurion of the gospel, i also am a man set under authority» («όπως ο εκατόνταρχος του Ευαγγελίου, υπακούω και εγώ σε εντολές»). Και εντολή συνιστά η σαφής υπόδειξη την οποία παρέσχε σχετικά το Δικαστήριο. Την ακολουθώ συνεπώς ως κατευθυντήρια γραμμή κατά την εξέταση του δευτέρου επιχειρήματος που προέβαλε το καθού.

5. Η εξέταση αυτή απαιτεί καταρχάς προσεκτική ανάγνωση του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, το οποίο αποτελείται από το προοίμιο, το τμήμα που περιλαμβάνει την απόφαση και ένα τελικό τμήμα περί των συγκεκριμένων μέτρων που πρέπει να ληφθούν για την εκτέλεση της αποφάσεως. Το προοίμιο, το οποίο λαμβάνω κυρίως υπόψη διότι μπορεί να μας διαφωτίσει όσον αφορά τα δύο άλλα τμήματα, αρχίζει με την αναφορά της εκθέσεως Zagari της 7ης Ιουλίου 1981 (όχι όμως, όπως διαπιστώνω με πικρία, και της αποφάσεως με την οποία το Δικαστήριο προέβη σε έλεγχο και ουσιαστικά αναγνώρισε τη νομιμότητα της εν λόγω πράξεως) και στη συνέχεια προβαίνει σε τρεις διαπιστώσεις:

α) Το Κοινοβούλιο «έχει το δικαίωμα να λάβει, όσον αφορά την οργάνωση των εργασιών του, κάθε πρόσφορη απόφαση, εφόσον δεν απαιτείται η συμμετοχή ή η έγκριση του Συμβουλίου»·

6) «σε εκτέλεση των αποφάσεων της 7ης Ιουλίου 1981, όλες οι σύνοδοι της ολομέλειας πραγματοποιούνται στο Στρασβούργο, επίσημο τόπο εργασίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», ενώ «οι συνεδριάσεις των επιτροπών και των πολιτικών ομάδων πραγματοποιούνται γενικά στις Βρυξέλλες»·

γ) «το Λουξεμβούργο προορίζεται να παραμείνει η έδρα των δικαστικών και οικονομικών οργάνων».

Στο δεύτερο τμήμα αποφασίζεται: α) να πραγματοποιηθεί «... κατανομή του προσωπικού της Γενικής Γραμματείας μεταξύ των τόπων εργασίας» (δηλαδή, όπως αναφέρεται στο προοίμιο, μόνο μεταξύ Στρασβούργου και Βρυξελλών)· 6) να ληφθεί υπόψη «η κατανομή αυτή κατά τις νέες προσλήψεις»· γ) να ληφθούν υπόψη, προφανώς κατά την κατανομή μεταξύ των ανωτέρω πόλεων των ήδη υπηρετούντων υπαλλήλων, «τα νόμιμα συμφέροντα του προσωπικού», με εφαρμογή στο μέτρο του δυνατού της αρχής της οικειοθελούς μετακινήσεως και με τη συνεργασία των εκπροσώπων του προσωπικού «κατά τη λήψη των αποφάσεων» που συνεπάγεται η εκτέλεση του ψηφίσματος.

Στο τρίτο τμήμα τέλος, ανατίθεται «στο προεδρείο να προβεί σε διαρθρωτικές μεταβολές στη διοίκηση ώστε να επιτευχθεί ελαστικότερος ρυθμός εργασίας» (σημείο 2), «ανατίθεται δε στο γενικό γραμματέα να προετοιμάσει χωρίς καθυστέρηση τα μέτρα αναδιοργανώσεως που επιβάλλει το ... ψήφισμα» (σημείο 3).

Παρέθεσα σχεδόν καθ' ολοκληρία το κείμενο του ψηφίσματος διότι βάσει αυτού κυρίως θα πρέπει να κρίνει το Δικαστήριο αν η πράξη έχει ή όχι το χαρακτήρα αποφάσεως. Λέγω αμέσως ότι αν ληφθεί υπόψη η έννοια της πράξεως που έχει το χαρακτήρα αποφάσεως όπως την όρισε το Δικαστήριο με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου

1983, το επίδικο ψήφισμα φαίνεται ότι δεν παράγει «εξωτερικά» έννομα αποτελέσματα, δηλαδή αποτελέσματα που θαίνουν πέρα από το Κοινοβούλιο εισχωρώντας στη νομική σφαίρα άλλων υποκειμένων. Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγω με θάση δύο συγκλίνοντα στοιχεία.

6. Το πρώτο στοιχείο συνάγεται από το τελευταίο τμήμα του ψηφίσματος, όπου εκφράζεται η θούληση να κατανεμηθούν οι υπάλληλοι μεταξύ της πρωτεύουσας του Βελγίου και της αλσατικής μεγαλούπολης· έπειτα όμως — στο σημείο 2 — ανατίθεται στο προεδρείο να προθεί σε διαρθρωτικές μεταβολές στη διοίκηση. Κατά συνέπεια, για να παραγάγει το ψήφισμα αποτελέσματα πρέπει να ενεργήσει το προεδρείο λαμβάνοντας συγκεκριμένα μέτρα: ορισμένα γενικού χαρακτήρα (όπως η αναδιάρθρωση των υπηρεσιών), άλλα — που έπονται των πρώτων — ιδιαιτέρου τύπου (ατομικές μεταθέσεις υπαλλήλων).

Σύμφωνα λοιπόν με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983, η απουσία ακριθώς συγκεκριμένων μέτρων, και εν πάση περιπτώσει μέτρων σχετικών με τη μεταφορά προσωπικού, εμποδίζει να θεωρηθεί η πράξη ως παράγουσα εξωτερικά αποτελέσματα και συνεπώς και αυτόνομα προσθλητή. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια πράξη που παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά της υπό εξέταση πράξης αποτελεί τμήμα, απόσπασμα της συνολικής διαδικασίας, της «σταδιακά διαμορφούμενης καταστάσεως», που έχει ως κατάληξη ακριθώς τα μέτρα τα οποία ανέφερα. Η κανονικότητά της δεν μπορεί συνεπώς να προσθληθεί κατά τρόπο «αυτόνομο». Μπορεί να προσθληθεί μόνο σε συνάρτηση με τις πράξεις που τη συμπληρώνουν, οι οποίες παράγουν πράγματι αποτελέσματα στη νομική σφαίρα των τρίτων, δηλαδή των κρατών μελών ως κατόχων ιδιαιτέρων δικαιωμάτων — υποχρεώσεων όσον αφορά την έδρα των οργάνων.

Είπα ήδη ότι εν προκειμένω, αυτά τα εκτελεστικά μέτρα δεν έχουν ακόμη ληφθεί. Κατά συνέπεια, το επίδικο ψήφισμα δεν είναι προσθλητό.

7. Στο ίδιο συμπέρασμα οδηγούν και οι διατάξεις του Κανονισμού του Κοινοβουλίου που αναφέρονται στη διοίκηση του προσωπικού. Σύμφωνα με το άρθρο 113, παράγραφος 2, του εν λόγω Κανονισμού, ο γενικός γραμματέας «διευθύνει» το σύνολο των υπαλλήλων, ενώ η σύνθεση και η οργάνωση του προσωπικού καθορίζονται από το προεδρείο. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, στο προεδρείο απόκειται επίσης να καθορίσει «κατόπιν διαθουλεύσεως με την αρμόδια επιτροπή του Κοινοβουλίου, ... τον αριθμό των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού και τους σχετικούς με τη διοικητική και οικονομική τους κατάσταση κανονισμούς».

Έχω την άποψη ότι από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ένα ιδιαίτερα σημαντικό στοιχείο: τα συγκεκριμένα μέτρα σχετικά με την οργάνωση των υπηρεσιών και τον τόπο εργασίας του προσωπικού δεν τα λαμθάνει το Κοινοβούλιο ως Συνέλευση. Την αρμοδιότητα αυτή έχουν δύο χωριστά όργανα, ο γενικός γραμματέας και το Προεδρείο. Όπως είναι προφανές, από αυτό συνάγεται ένα ακόμη επιχείρημα κατά της απόψεως ότι το επίδικο ψήφισμα έχει το χαρακτήρα αποφάσεως και είναι προσθλητό. Προσοχή: με αυτό δεν ισχυρίζομαι ότι η Συνέλευση δεν έχει τη δυνατότητα να αναλάθει απευθείας την άσκηση των εξουσιών που το άρθρο 113 αναθέτει στα άλλα δύο όργανα. Θέλω μόνο να πω ότι για να είναι δυνατή η συναγωγή τέτοιου συμπεράσματος — που άλλωστε δεν ευσταθεί σύμφωνα με όλα τα εγχειρίδια διοικητικής επιστήμης — απαιτείται τουλάχιστον τροποποίηση του Κανονισμού. Και παρόμοια τροποποίηση δεν πραγματοποιήθηκε μέχρι στιγμής.

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα επιθεθαιώνεται εξάλλου από τις δηλώσεις στις οποίες προέθη ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου κατά τις συνεδριάσεις της ολομελείας της 10ης

Μαρτίου και της 10ης Οκτωβρίου 1983: ανακοινώνοντας στη Συνέλευση το κείμενο του ψηφίσματος και ενημερώνοντάς την σχετικά με την εξέλιξη της διαδικασίας εγκρίσεως, ο πρόεδρος Dankert δήλωσε και κατόπιν επανέλαβε ότι κατά την εξέταση της συνέχειας που έπρεπε να δοθεί στο ψήφισμα, τα αρμόδια όργανα θα έπρεπε καταρχάς να λάβουν υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 1983. Τα λόγια αυτά αποδεικνύουν ότι η επίδικη πράξη θα τεθεί σε εφαρμογή, αν ποτέ τεθεί, τηρουμένων των αρχών που διατύπωσε το Δικαστήριο. Εκείνο όμως που θεωρώ σημαντικότερο είναι ότι τα λόγια αυτά αποδεικνύουν επίσης ότι τα αρμόδια για θέματα προσωπικού όργανα δεν στερήθηκαν των αρμοδιοτήτων τους υπέρ της Συνελεύσεως· επομένως, το ψήφισμα θα παραγάγει τα αποτελέσματά του μόνον όταν θα συνοδεύεται από συγκεκριμένα μέτρα σχετικά με την οράνωση των υπηρεσιών και τους τόπους εργασίας του προσωπικού.

8. Για όλους τους ανωτέρω λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία στις 10 Ιουνίου 1983.

Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, έχω την άποψη ότι εν προκειμένω συντρέχουν ουσιώδεις λόγοι που επιβάλλουν το συμψηφισμό τους. Οι λόγοι αυτοί συνίστανται κυρίως στην ασαφή διατύπωση της επίδικης πράξεως, η οποία μπορούσε κατά τη γνώμη μου να δημιουργήσει εύλογα την εντύπωση ότι η πράξη είχε το χαρακτήρα αποφάσεως και ήταν συνεπώς προσβλητή. Υπέρ της λύσεως αυτής — την οποία επέλεξε άλλωστε το Δικαστήριο και με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983 (6λ. σκέψη 65) — συνηγορεί επίσης και η τότε διαπιστωθείσα απόκλιση μεταξύ της γνώμης του γενικού εισαγγελέα και της απόψεως που έκανε δεκτή το Δικαστήριο ακριβώς όσον αφορά το χαρακτήρα αποφάσεως της προσβληθείσας πράξεως.